

Arrest

nr. 156 615 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 maart 2014 een verklaring van inschrijving in bij de gemeente Geraardsbergen als echtgenoot van een Nederlands onderdaan.

1.2. Op 28 mei 2014 nam de burgemeester van Geraardsbergen een beslissing tot niet-inoverwegingname van die aanvraag. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 132 326 van 28 oktober 2014.

1.3. Verzoeker werd op 9 december 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 8 juni 2015 werd een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Ter staving van de verwantschap met de Unieburger en de identiteit/nationaliteit van betrokkene werden volgende documenten voorgelegd: de eerste bladzijde van een 'rapport van nader gehoor' dd. 26.03.2000 opgesteld door IND Nederland, bewijs van opnemings in de gemeentelijke basisadministratie van het huwelijk van [I.A.] (Nederlandse referentiepersoon) en [A.A.S.], brief van de IND betreffende het bekomen van de verblijfskaart door de referentiepersoon en de kinderen dd. 17.03.2011, gezinssamenstelling zoals geregistreerd in de gemeentelijke basisadministratie van Nederland 7.11.2011, bewijs van inschrijving op een adres Zwolle van het gehele gezin zoals geregistreerd in de gemeentelijke basisadministratie van Nederland dd. 7.03.2011.

Overeenkomstig art. 41 van de wet en 44 en 46 van het KB dienen voorgelegde bewijsstukken betreffende de identiteit en verwantschap, voor zover ze afwijken van de gewoonlijke bewijsdocumenten, door de minister of zijn gemachtigde beoordeeld te worden.

Wat betreft de bewijzen van 'aanverwantschap' tegenover de echtgenote die worden voorgelegd, dient opgemerkt te worden dat alle voorgelegde documenten dienaangaande opgesteld zijn op basis van de verklaringen van [A.A.S.] zelf, toch voor zover heden blijkt uit het administratief dossier. De heer [A.A.] was immers aanvankelijk asielzoeker in Nederland. De verklaringen van een asielzoeker worden voor waar aangenomen, evenzo in België, gezien van een asielzoeker die in moeilijke omstandigheden de vlucht heeft moeten nemen in het land van herkomst moeilijk kan verwacht worden dat hij nog al deze documenten, in zijn vlucht, bij elkaar zoekt. De heer [A.A.] is echter nooit daadwerkelijk als vluchteling erkend, in hoeverre dit (deels) te wijten is aan valse verklaringen van deze asielzoeker blijkt niet uit het administratief dossier. Gezien mijnheer niet erkend werd als vluchteling is er echter geen enkele reden om hem zo maar op zijn woord te geloven. Het is niet omdat de Nederlandse autoriteiten de verklaringen van betrokkene hebben genoteerd en zo hebben opgenomen in de basisadministratie (wat naar analogie met een asielzoeker die zich in België had aangeboden ook het geval zou geweest zijn in het rijksregister), dat de heer [A.A.] zich daar heden kan op beroepen om zijn 'huwelijk' te bewijzen en dus vrijgesteld is van het voorleggen van een gelegaliseerde huwelijksakte.

Verder wat betreft de identiteit van betrokkene. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat de referentiepersoon zich in Nederland heeft aangeboden om asiel te verkrijgen met een persoon die zich identificeerde als [A.A.S.]. In hoeverre de referentiepersoon heden vergezeld is in België van diezelfde mijnheer, valt echter niet op te maken uit het administratief dossier. Betrokkene legt immers geen enkel identiteitsbewijs voor waarop een foto prijkt en uitgereikt door desgevallend Nederland of een andere autoriteit die zou kunnen getuigen dat betrokkene is wie hij beweert te zijn. Voor zover betrokkene alsnog via de IND bewijsstukken zou aandragen om aan te tonen dat de persoon die zich er aanbood met de referentiepersoon wel degelijk dezelfde is als de persoon die zich heden in België aanbiedt, dient daarenboven opgemerkt te worden dat mijnheer [A.A.] in Nederland nooit identiteitsdocumenten voorlegde. Hier geldt bijgevolg dezelfde opmerking als wat betreft de verwantschap: betrokkene kon als asielzoeker louter verklaren wie hij was en dit werd als voldoende aanvaard in het kader van de asielprocedure, echter betrokkene werd niet erkend als vluchteling en toont niet aan geen identiteits/nationaliteitsdocumenten te kunnen bekomen, derhalve mag van hem verwacht worden dat hij ze voorlegt in het kader van een procédure gezinshereniging. Concreet wordt daarbij ook gedacht aan de Palestijnse vertegenwoordiging in België die een, weliswaar vervangend, identiteitsdocument zou kunnen afleveren aan betrokkene of een eventueel Libanees document waaruit de origine/nationaliteit van betrokkene zou kunnen blijken. Overeenkomstig de verklaringen van de heer A.- A. (...) zou hij immers in Libanon in het bezit geweest zijn van een vluchtelingenpaspoort.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie niet worden toegestaan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat op 2 september 2013 door de Nederlandse autoriteiten aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven voor de duur van tien jaar. Verzoeker zou dan ook niet beschikken over het rechtens vereiste belang, aangezien hij in die omstandigheden, geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen.

De Raad merkt op dat verzoekers echtgenote een Nederlandse onderdane is, die als burger van de Unie gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer van personen. Verzoeker valt, als meereizend echtgenoot, eveneens onder de toepassing van artikel 2, a van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Hij kan zich aldus beroepen op de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 2, lid 3 van richtlijn. 2008/115.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat werd nagegaan of het geldende inreisverbod werd opgelegd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid dan wel om andere redenen, zoals het niet voldoen aan de terugkeerverplichting en onrechtmatig verblijf. De Raad verwijst in dit kader naar wat werd gesteld in de zaak C-503/03, met name dat binnenkomst of verblijf in een lidstaat niet kan worden geweigerd aan een derdelander, familielid van een Unieburger, enkel op de grond dat hij of zij ter fine van weigering van toegang in het SIS is gesignaleerd, zonder vooraf te hebben geverifieerd of de aanwezigheid van deze persoon een werkelijk, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie v. Spanje, pt. 59). Er zou naar analogie kunnen worden gesteld dat een lidstaat een derdelander die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU kan ontleen, de binnenkomst en het verblijf enkel mag weigeren om redenen van openbare orde.

Hoewel uit de gegevens van het dossier inderdaad blijkt dat de Nederlandse overheid aan verzoeker een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van tien jaar – zulks is enkel mogelijk indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid (artikel 11.2 van de terugkeerrichtlijn) – blijkt niet dat de verwerende partij toepassing heeft willen maken van de mogelijkheid die artikel 43 van de vreemdelingenwet biedt om in dat geval de binnenkomst of het verblijf te weigeren. Het komt de Raad niet toe die beoordeling in de plaats van het bestuur te maken.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 41 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Hij licht het middel toe als volgt:

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 41 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het K.B.)

De bestreden beslissing meldt vier artikelen als juridische basis, namelijk artikel 41 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 44, 46, en 52, §4, 5de lid van het K.B.

Artikelen 41 van de wet luidt als volgt:

Art. 41.[1 § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. § 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]1

Artikel 44, 46 en 52,§4, 5de lid van het KB luiden:

« Art. 44.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.]1

[1 Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.]1 ».

“Art. 46.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 ...]1. § 2. Bij gebreke [1 aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort]1, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, of

2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. In het geval vermeld onder 2°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde”.

« Art. 52. (...)Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.][1 (...)».

Zowel de identiteit als de aanverwantschap van verzoeker, namelijk zijn huwelijk met mevrouw A. I. (...), worden door tegenpartij betwist.

Eerst onderdeel

De identiteit wordt o.a. betwist aan de hand van de volgende overweging:

“Verder wat betreft de identiteit van betrokkene. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat de referentiepersoon zich in Nederland heeft aangeboden om asiel te verkrijgen met een persoon die zich identificeerde als A.-A., S. (...). In hoeverre de referentiepersoon heden vergezeld is in België van diezelfde mijnheer, valt echter niet op te maken uit het administratief dossier. Betrokkene legt immers geen enkel identiteitsbewijs voor waarop een foto prijkt en uitgereikt door desgevallend Nederland of een andere autoriteit die zou kunnen getuigen dat betrokkene is wie hij beweert te zijn”.

Dit is in strijd met de stukken uit het administratief dossier.

Het Nederlandse document getiteld “Detail persoonsgegevens” draagt immers een duidelijke foto van verzoeker.

Tweede onderdeel

Wat het bewijs van aanverwantschap van verzoeker, hetzij het bewijs van zijn huwelijk met Mevrouw I. (...) betreft, luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Het is niet omdat de Nederlandse autoriteiten de verklaringen van betrokkene hebben genoteerd en zo hebben opgenomen in de basisadministratie (wat naar analogie met een asielzoeker die zich in België had aangeboden ook het geval zou geweest zijn in het rijksregister), dat de heer A.-A. (...) zich daar heden kan op beroepen om zijn “huwelijk” te bewijzen en dus vrijgesteld is van het voorleggen van een gelegaliseerde huwelijksakte”.

De bestreden beslissing zegt niets over het bewijs van vaderschap dat door verzoeker voorgelegd werd, terwijl de kinderen als kinderen van hemzelf en van zijn echtgenoot voorgesteld worden, en terwijl de drie kinderen de familienaam van verzoeker dragen. Het bewijs van vaderschap vormt aldus een onrechtstreeks bewijs van de band tussen verzoeker en zijn echtgenote.

De niet-erkenning van een huwelijks- en van een afstammingsband ten aanzien van vier Nederlandse burgers vormt zonder twijfel een verhindering van hun bewegingsvrijheid in de zin van de richtlijn 2004/38/EU, evenals een belemmering in hoofde van verzoeker zelf, aangezien zijn lidmaatschap van de familie van zijn echtgenote en kinderen niet erkend wordt.

In het arrest Oulane van 17.2.2005 (C-215/03) oordeelde het Europees Hof van Justitie:

“16 Om te beginnen zij eraan herinnerd, dat het beginsel van het vrije verkeer van personen een van de grondslagen van de Gemeenschap vormt. Derhalve moeten de bepalingen waarin het verankerd is, ruim worden uitgelegd (zie onder meer arrest van 9 november 2000, Yiadom, C-357/98, Jurispr. blz. I-9265, punt 24)”.

Ondanks die verplichting om het beginsel van vrij verkeer breed te interpreteren weigert tegenpartij gezinsbanden te erkennen, terwijl die reeds door een andere lidstaat, in casu Nederland, erkend werden.

Tegenpartij vertrekt vanuit verzoeker om te stellen dat zijn gezinsbanden enkel op zijn verklaringen gebaseerd zijn terwijl hij niet als vluchteling erkend werd, en aldus niet vaststaan. Mevrouw I. (...), die de Nederlandse nationaliteit, staat echter in Nederland als echtgenote van verzoeker geregistreerd. Haar drie Nederlandse kinderen staan ook als kinderen van verzoeker geregistreerd en dragen zijn eigen familienaam.

De motivatie van de bestreden beslissing, die geen rekening houdt met die elementen, evenals met de verplichting om het beginsel van bewegingsvrijheid van de EU-burgers breed te interpreteren, schendt aldus de in het middel ingeroepen artikelen.

Derde onderdeel

Zelfs indien de reeds aangebrachte bewijzen van de identiteit van verzoeker en van zijn gezinsband als onvoldoende beschouwd zouden zijn, voorziet artikel 44, derde lid van het K.B. het volgende:

“[1 Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.][1 ».

Zelfs indien een discretionaire bevoegdheid overeenstemt met de verplichtingen die uit de richtlijn 2004/38/EU vloeien (wat op zijn minst twijfelachtig is), moet tegenpartij motiveren waarom ze al dan niet gebruikt maakt van die bevoegdheid.

In casu kon ze heel simpel weten indien verzoeker de persoon is die in Nederland als echtgenoot van Mevrouw I. (...) en vader van haar drie kinderen erkend is. Ze zou immers de vingerafdrukken van verzoeker kunnen nemen en die met de vingerafdrukken genomen in Nederland kunnen vergelijken.

Ook een DNA test zou de familieband tussen verzoeker en zijn vrouw en kinderen kunnen aantonen.

Door de identiteit van verzoeker en zijn familieband niet te erkennen, zonder die technische middelen gebruikt te hebben om haar twijfels op te heffen, heeft tegenpartij artikel 44 van het K.B. samen gelezen met artikel 62 van de wet, geschonden.

Vierde onderdeel

Een onderhoud met verzoeker, zoals voorzien door artikel 44 van het K.B., om hem uit te leggen dat er ondanks de door hem voorgelegde administratieve bewijzen nog meer bewijzen gevraagd werden, zou verzoeker ertoe hebben kunnen leiden het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Zwolle van 9.9.2010 neer te leggen (stuk 2).

Met dit vonnis werd A. A. A. (...), zoon van verzoeker en van Mevrouw ISMAEIL als Nederlander erkend, op basis van een wetsebepaling dat op artikel 10 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit lijkt.

Uit het vonnis blijkt onder andere:

“Eiser is op 21 april 2001 geboren in Zwolle. Niet in het geschil is dat eisers ouders behoren tot de bevolkingsgroep van staatloze Palestijnen uit Libanon en dat ook eiser sinds zijn geboorte staatloos is”.

Het zijn dus niet enkel de verklaringen van verzoeker voor de Nederlandse asielinstantie, die aan de basis van de registratie gegevens in Nederland liggen, maar ook een vonnis, dat overeenkomstig artikel 33 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht erkend moet worden.

Mocht tegenpartij artikel 44 van het KB niet geschonden hebben, dan zou verzoeker dit stuk neergelegd hebben.”

3.1.2. Verzoeker voert in het tweede en derde onderdeel aan dat hij, wanneer hij het ingeroepen bloedverwantschap of partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 41, tweede en derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, rekening kan worden gehouden met andere bewijselementen. Bij arrest nr. 132 326 van 28 oktober 2014 vernietigde de Raad reeds een eerdere weigeringsbeslissing omdat niet gemotiveerd werd omtrent deze bewijselementen.

Hoewel het document met foto opgesteld in Nederland "detail persoonsgegevens" inderdaad niet kan aanzien worden als een identiteitsbewijs, aangezien dit werd opgesteld aan de hand van de eigen verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag, legde verzoeker ook een bewijs van vaderschap neer van de drie kinderen van zijn verklaarde echtgenote.

Zoals blijkt uit het administratief dossier diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. Hij voegde bij zijn aanvraag verschillende stukken ter staving van de familieband met de Nederlandse onderdaan. In een begeleidend schrijven van 16 mei 2014 lichtte de raadsman van verzoeker toe dat deze laatste staatloos is en bijgevolg niet in het bezit is van een paspoort. Hij wees evenwel op het gestelde in toenmalig artikel 41, tweede lid van de vreemdelingenwet dat hij ook op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet, hetgeen een omzetting betreft van het arrest Oulane van het Hof van Justitie van 17 februari 2005 (C-215/03). Verzoekers raadsman betoogde in dit schrijven dat verzoeker middels de voorgelegde stukken op ondubbelzinnige wijze zijn identiteit en verwantschapsband met een Nederlandse onderdaan aantoonde:

“In bijlage zult u de volgende documenten treffen, die de identiteit en burgerlijke stand van mijn cliënt aantonen:

De eerste bladzijde van het rapport van nader gehoor van 4.4.2000 door de Nederlandse autoriteiten (stuk 1). Het document meldt dat mijn cliënt staatloos is (pagina 1). In dit stuk werd voornaam [S.]

vermeld. Dit werd nadien verbeterd en in de volgende door de Nederlandse autoriteiten uitgereikte documenten werd de voornaam [S.] vermeld;

Een document getiteld "Detail persoonsgegevens" van 19.9.2008 (stuk 2) waar ook gesteld wordt dat mijn cliënt staatloos is;

Een "Bewijs van opname in de basisregistratie personen", dat bewijst dat mijn cliënt de echtgenoot is van Mevrouw [A. I.] (stuk 3);

Een document van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiediensten van 17.3.2011 waaruit blijkt dat de Nederlandse autoriteiten de kinderen [S.], [A.] en [Y.] van de heer [A.-A.] staatloos waren (stuk 4). De kinderen hebben nadien, zoals hun moeder, de Nederlandse nationaliteit verworven;

Een gezinsuittreksel dat bevestigt dat de kinderen [...] de zonen van mijn cliënt zijn (stuk 5)."

Uit de stukken zoals voorgelegd bij de aanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker de familieband met een Nederlandse onderdaan wenste aan te tonen met 'andere geldige bewijzen'.

De bestreden beslissing motiveert dat de persoonsgegevens die werden opgenomen in de Nederlandse basisadministratie niet bewijskrachtig zijn, aangezien deze uitsluitend genoteerd werden aan de hand van verzoekers eigen verklaringen in het kader van zijn -inmiddels geweigerde- asielaanvraag.

Daarmee wordt evenwel nog steeds voorbijgegaan aan de elementen van vaderschap die door verzoeker voorgelegd werden, dat de kinderen als kinderen van hemzelf en zijn echtgenote voorgesteld worden en dat de drie kinderen de familienaam van verzoeker dragen. Het bewijs van vaderschap kan aldus een onrechtstreeks bewijs vormen van de band tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Tenslotte nog wijst verzoeker nog op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Zwolle, waaruit blijkt dat het vaderschap van verzoeker voor de Nederlandse rechter aanvaard werd. Hoewel dit stuk niet aan de verwerende partij werd voorgelegd, had een onderhoud, zoals voorzien bij artikel 44, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, verzoeker in de gelegenheid kunnen stellen dit element ter kennis van het bestuur te brengen. De bestreden beslissing motiveert niet op afdoende wijze waarom de elementen met betrekking tot het vaderschap van de kinderen -dat van aard is de verwantschap met zijn echtgenote aan te tonen- niet aanvaard worden.

Het middel is in die mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT